

Sygn. akt I ACz 1140/16

POSTANOWIENIE

dnia 20 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Mieczysław Brzdąk

Sędziowie: SA Małgorzata Wołczańska

SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Katowicach, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko B. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia w Sądzie Okręgowym

w Częstochowie z dnia 7 czerwca 2016 r. sygn. akt I Nc 150/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Mieczysław Brzdąk SSA Małgorzata Wołczańska

Sygn. akt I ACz 1114/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem powód został wezwany do uzupełnienia braku fiskalnego swojego zażalenia przez uiszczenie brakującej części opłaty w kwocie 959 złotych, gdyż jak wskazano w uzasadnieniu, zażalenie wniesione na zarządzenie o zwrocie pozwu zostało opłacone, podobnie jak pozew, co było zresztą przyczyną jego zwrotu, opłatą wliczoną w oparciu o art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a więc jedynie kwotą 200 złotych, podczas gdy opłata od zażalenia, zgodnie z zasadą określoną w art. 13 ust. 1 tej ustawy winna wynosić 959 złotych.

Powód we wniesionym zażaleniu, zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez jego błędne niezastosowanie, pomimo że roszczenie wywodzone jest ze stanowiącej czynność bankową umowy kredytu udzielonego przez bank, domagał się uchylecia zarządzenia i zasądzenia od pozwanej kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia.

Zażalenie nie było uzasadnione.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia o charakterze majątkowym, domagając się zasądzenia kwoty 95.862,07 zł, a w tego rodzaju sprawach wysokość należnej opłaty reguluje art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych. Przewodniczący ustalając wysokość opłaty od zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu prawidłowo

zastosował zatem powołaną regulację i wezwał o uzupełnienie opłaty do prawidłowej wysokości 959 złotych (1/5 część opłaty stosunkowej – art. 19 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych).

Nie można było przy tym podzielić poglądu skarżącego, iż skoro przedmiotem żądania było zasądzenie należności wynikającej z umowy kredytu zawartego przez pozwaną z bankiem, którą to wierzytelność strona powodowa następnie nabyła na podstawie umowy cesji, to zastosowanie powinna znaleźć regulacja wynikająca z art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zgodnie z tym przepisem, w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, ale nie mniej niż 30 i więcej niż 1000 zł. Definicja czynności bankowych nie została jednak przez ustawodawcę podana, a jedynie w art. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe wymieniono czynności zaliczane do tej kategorii. Niewątpliwie w tym znaczeniu czynnością bankową jest udzielanie kredytów (art. 5 ust. 1 pkt 3), podobnie jak nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych (art. 5 ust. 2 pkt 5), ale tylko w wypadku, gdy dokonywane jest przez bank.

O ile z treści cytowanego art. 5 ust. 2 pkt 5 prawa bankowego wyraźnie wynika, że nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych, jeśli jest dokonywane przez bank – jest czynnością bankową, to nabycie wierzytelności przez fundusz sekurytyzacyjny, który nie jest bankiem, a jedynie podmiotem zajmującym się działalnością gospodarczą polegającą na przyjmowaniu wierzytelności bankowych – taką czynnością w świetle tego przepisu nie jest.

Ponieważ roszczenie powoda nie wynika z czynności bankowej, a tym samym nie istnieją podstawy do stosowania dla określenia wysokości opłaty należnej od pozwu, a w konsekwencji także od zażalenia – art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, zwłaszcza jeśli powiąże się to z okolicznościami w jakich doszło do wprowadzenia tej normy. Nastąpiło to bowiem łącznie z nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, która to zmiana doprowadziła do uchylecia przepisów prawa bankowego dotyczących tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego, w oparciu o który banki miały w stosunku do innych podmiotów uprzywilejowaną pozycję, gdyż mogły prowadzić egzekucję wobec swoich dłużników bez konieczności wytaczania powództwa o zapłatę. Przywilej ten przysługiwał jednak tylko bankom i w wypadku cesji wierzytelności z tego tytułu nabywca musiał korzystać z drogi sądowej. Wprowadzenie nowej regulacji w ust. 1a art. 13 do ustawy o kosztach w sprawach cywilnych pozostawało w ścisłym związku z uchYLENIEM przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych i miało zapobiec znacznemu wzrostowi kosztów realizacji przez banki roszczeń z tytułu czynności bankowych. Uchylenie przepisów prawa bankowego nie zmieniało jednak sytuacji innych podmiotów, w tym funduszy sekurytyzacyjnych, które i poprzednio nie były uprawnione do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, a zatem dochodząc należności przysługujących im od dłużnika banku nabytych w drodze cesji, były zobowiązane uiszczać opłatę od pozwu za zasadach ogólnych. Skoro zatem w tym zakresie ich sytuacja nie uległa zmianie – brak jest przekonujących argumentów, aby przywilej przyznany bankom rozciągać na innego rodzaju instytucje, w tym fundusz sekurytyzacyjny, zwłaszcza że zgodnie z regułą wyjątek – jakim jest prawo do obniżonej wysokości opłaty – nie może być wykładany rozszerzająco.

Należy również zwrócić uwagę, że przywilej korzystania z opłaty obniżonej do maksymalnie 1000 złotych w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych po raz kolejny został ograniczony przez ustawodawcę nowelizacją ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dokonaną ustawą z 18 marca 2016 r. (Dz. U z 2016 r., poz. 421), wyłącznie do wypadków, gdy ma ona zostać uiszczona przez konsumenta lub osobę fizyczną prowadzącą gospodarstwo rodzinne, co oznacza że z chwilą wejścia jej w życie opłatę w wysokości 5% wartości przedmiotu sporu uiszczać będą także banki.

Reasumując, ponieważ opłata w niniejszej sprawie powinna wynosić piątą część opłaty stosunkowej, to zarządzenie wzywające do uzupełnienia tego braku było prawidłowe, a zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c..

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Mieczysław Brzdąk SSA Małgorzata Wołczańska